

Els Jocs Florals de Barcelona d'enguany

AMELIA HUGUET DE CASES
Reina de la festa.

SALVADOR PERARNAU
Englantina d'Or.

JOSEP M.ª CASES DE MULLER
Flor natural.

JAUME ROSQUELLES I ALESSAN
Viola.

El passat diumenge i en plena intimitat es celebraren els Jocs Florals a casa del president del consistori; senyor Francesc Matheu.

La gaia festa, en les actuals circumstàncies, pren un aire de recolliment que fa pensar en les catacumbes. No deixa, però, de tenir l'encís i la transcendència de sempre.

Publiquem els retrats dels guanyadors dels premis en dinaris. No publiquem els poemes de la "flor natural" i la "viola" per manca d'espai.

PREMI DE L'ENGLANTINA D'OR

L'hereu de les muntanyes

I duu les serres cor endins

Es un pellanc de pedra cantellut,
bru com els pins i amb cor de roure,
duu a l'ànima l'esquerpa solitud
d'aquells pivets que el vent no pot remoure.

I té l'esperit de llop
i l'ull negre, selvatge,
i en cada mot un glop
de sang del seu llinatge.

Té el cos fornit dels torbs i els temporals
i el llamp l'ha rebotcat quinze vegades;
ha relliscat mil cops entre penyals
per les tresqueres nevades.

Té el rostre bru i recremat pel sol,
els braços llargs com dues serralades
i entorn dels ulls un aspre giravolt
de boires ajaçades.

I sap un cant i el canta cada nit
—ressò d'idiïlli d'una amor llunyana—
i el cant li surt del pit
com un brunzir de tramuntana.

I diu el cant: "Mai més la trobaré
com aquell jorn al còr de la pineda;
ai, de l'amor que va i no ve
i em fa sentir la neu més freda!"

I té un ressò de sol de flabiol
i un esquelleig d'ovelles blanques,
i cada so és un terròs de sol
i un glop de sang dalt de les branques.

Duu per vestit la pell d'un ós
que va matar en l'altura
rebolcant-se amb la por i les foscós
ell i el gos d'atura.

No ha sapigut mai res del món
ni sap què és sentir basarda,
i tota cosa se li fon
amb l'or del caure de la tarda.

I duu les serres cor endins;
se les fa seves cada dia,
i duu reina d'aquells pins
per sang que salta amb selvatgia.

Ell és l'hereu d'aquests cimals;
duu al pit l'espluga i la gelera
i el foll reblec dels temporals
que assoten la cinglera.

Duu per bastó un roure novell
que el va trencar d'una sarpada
i les arrugues que li fa la pell
són com de pedra esllavissada.

Mil bufaruts recargolats
no li han pogut segar les cames,
té el nervi de les tempestats
i duu en la sang un joc de flames

La seva ossada és un rocam
amb véis morats de totes menes,
i al moll de l'os un fil de llamp
li va burxant les venes.

I sap tresqueres i camins
i els fa i desfà dintre la fosca;
la solitud de serra endins
li ha fet l'ànima tosca.

En el seu caire escardalenc
hi ha foc d'alba i foc de posta,
i dintre el pit porta un avenc
i el cor és l'eco que li fa resposta.

De tant mirar-se les afraus
els sots dels ulls porten les ratxes
i el trontollar de les allaus,
i són dos llacs selvatges.

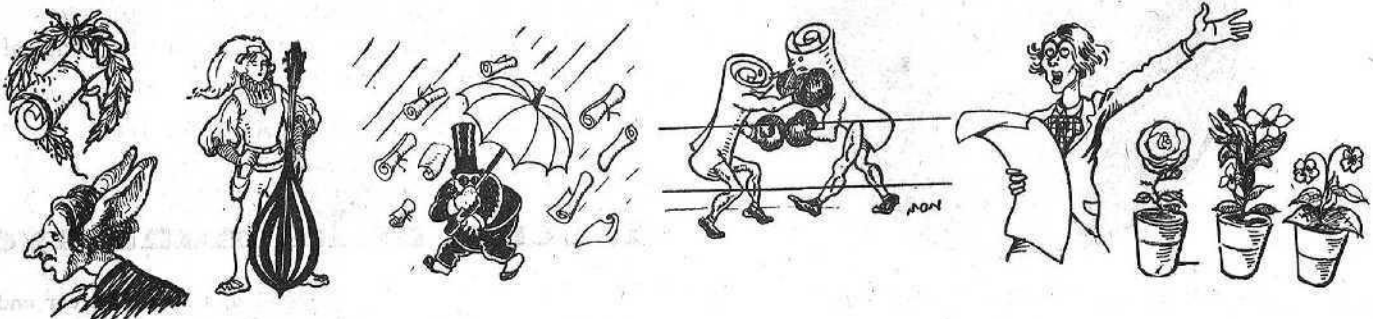
Ell és l'hereu d'aquests cimals;
color de cim de cada galta;
el front li fa com dos tossals
i cada vena és un torrent que salta.

Quan trobarà la seva amor
quina nissaga que ens esperal
raça de vents de serenor
que duen boires per crinera.

Raça que salta tot barranc
i ho sembra tot de llavor noble;
raça que duu dintre la sang
tota la sang per a pastar-hi un poble.

La ginestera florirà;
donarà en la flor fins les entranyes
i el nostre amor, llavors, vindrà:
Serà l'hereu de les muntanyes.

SALVADOR PERARNAU

Poesia floralisca

(MODELS DE DIVERSES EPOQUES)

I

DEL VELL TEMPS DEL ROMANTICISME

“La comtessa d'Aiguamolla”

La comtessa d'Aiguamolla
n'està mala des d'ahi;
ningú sap el què li passa,
ningú sap què pot tení.

El marit n'és a la guerra;
ni mai que torni a vení.
Si en temps de pau l'avorria,
més avui l'ha d'avorri.

La comtessa no vol metges
ni consells de cap veí;
per remei té un patge jove
amb uns llavis de carmí.

—Vina aquí, Baldiri,
no't moguis d'aquí
que m'és un martiri
si et veig lluny de mi...
Flor de lliri-lliri,
flor de lliri-lli.

Ja, en ser fosca la cambreta,
sospira com un garrí;
el bon patge, quan s'hi apropa,
uns mots dolços li sol di:

—Si el meu cor podés guarir-vos,
del pit me l'arrencarí!”
La comtessa ja es revifa
sols de poder-lo senti.

La comtessa ja li acosta
sa galtona de satí;
el bon patge, que l'estima,
me li fa un petó molt fi.

—Ai, el meu Baldiri,
si tu em pots gori,
faré portà un ciri
a Sant Agustí.
Flor de lliri-lliri,
flor de lliri-lli.

DEL TEMPS DEL REALISME

“El firaire joiós”

—Au, mesura'm un got del de la dolça,
que veig que és tard, i toco pirandó.
Els hostals són pels rics; si jo hi faig molsa,
després se me'n ressent el butxacó.

La vida, ben mirat, no ho és, de cara;
el que la fa encari és la vanitat.

Com que d'això no en gasto, jo, per ara,
aquí em tens tan fresquet i tan trempat.

Tu ets dels rics, hostaler, però el teu viure,
ni em fa enveja ni em dona lleu turment.
Trescar, com jo, de cara al sol i al vent,
això és el que fa fort a l'home lliure;
això... i, de tant en tant, deu d'aiguardent,
i un caliquenyo d'allò tan coent.

Només que amb un crostó, una ceba crua
i una dèria d'amor dins del magí,
l'home se sent feliç del pa que sua
i ja en té prou per' fê el seu sant camí.

I sinó que el privar-me de la teca
potser fóra una "pana" pel ventrell
i és trist mori amb la budellada seca,
llençava el meu caixó de l'oripell
i renyia amb la fleca
i amb el flequer masell
i engegava als hostals tots al burdell;
i, ànsial..., de panxa al sol tot el sant dia,
a veure passà els núvols, que és molt sà,
i tots els llibres de filosofia
donen per fet que és el millor que hi ha.

Prou anar per les fires, passant penes,
enganyant els pagesos amb cadenes
de rellotge i ulleres i botons,
enllepolint les velles i les nenes
amb joiells d'un or fals fet d'il·lusions.

Tot ho daria; regalat, minyons!
I faria com faig tantes vegades
amb les mosses que tenen bon pamet
quan veig que amb el llautó estan encisades,
que els hi dic baix, baixet:
"Un parell d'arracades...
si et deixes fê un petó dels de xuclet!"

DEL TEMPS DEL PARNASSIANISME

"L'amor obscura..."

Oh, sacre horror del ressonant silenci,
malenconia escapadissa al vent,

fugitiu tuf carnal que empra la ment
congriant un amor que al cor s'agenci.

Foll traït que't fas cendra dins l'oblit
al cor nu d'inquietuds desoladores;
tu, tenebrosa imatge raus en nit
i amb el teu fred tremoladís, m'astores...

Ai, el goig primicer!... Soliu fulgura
flam del destí pel mar de passió empès,
i t'enceles amunt, regió més pura
on l'amor fonedís... tot és No-res!

DEL TEMPS DE L'AVANTGUARDISME

"Flor de bidet"

L'amor meva és tota NETEDAT
La llimpiesa és mitja vida.

FLIT!

Jo, des del llit,
molt sovint ho he sentit.
— Ho he constatat,
millor dit. —
Ho he sentit, ho he ressentit
i el meu cor s'ha estremit
de tan emocionat:

Primerament se sent obrir un armari...
Soroll metàl·lic bon xic estrofolari.
Es un gibrell quadrúped. (El format
és d'un 8 esguerrat);
de dins tot aporcellanat;
un receptacle amb comes com una joguina;
sembla una banyera per una nina.

Des del llit sento el raig de l'aigua clara,
més ja sé jo que no és pas la cara
el que la meva amor s'hi vol rentà.
Ben segur que serà
(car sempre acostuma a fer-ho),
el 3. O.

ORQUESTRA PAU CASALS

CONCERTS DE PRIMAVERA

En els concerts III, IV i V, que he de ressenyar breument, el Mestre Pau Casals ha volgut fer-se acompanyar de solistes: en el primer, tots eren de casa (Hermann Brünnic, l'alemany de l'Orfeó; Vicents Maria de Gibert, organista; Josep Romà i Josep Caminals, pianistes, i l'"Orfeó Gracienc"); en el segon ens fou presentat un violoncellista notable (Horace Britt), i en el tercer, les violinistes germanes Adila i Jelly d'Aranyi. Per a tots va tenir aplaudiments el públic; però potser les germanes d'Aranyi se n'endugueren la palma.

El "Psalmus Hungaricus", de Zoltan von Kodály, fou la peça de compromís del III concert. Sense discutir la tècnica de la composició, trobarem l'obra dura, valenta, sense pietat. Prou ens havien dit que Kodály ha arribat a aplegar unes

3.500 cançons populars, fins en les regions més apartades d'Hongria; però no sabérem veure el rastre d'elles en aquesta obra que imposa per la seva grandiositat. La violència, la passió mal continguda esclaten a cada punt en cants feréstecs. A l'últim, com extenuada la força inspiradora, es decandeix i mor suaument.

En el IV concert ens agradà de tornar a sentir la "Simfonia concertada" d'Ernest Halffter, alemany nascut i educat a Madrid, que no té més de vint-i-quatre anys, obra escrita l'any 1923 i premiada en el concurs Nacional de Belles Arts de 1924-25. L'any passat ens la donaren en els concerts de quaresma del Liceu.

Es tracta d'una composició que renova el tipus de la "Simfonia concertada", de Haydn. Onze instruments de fusta, metall i arquet són agrupats i emprats com a solistes, i el seu so individual o el llur contrapunt, entre ells, es destaca damunt el fons de la massa orquestral d'instruments de corda.

Altrament, l'obra fa de bon sentir, i és de fàcil comprensió i graciós en les sortides grotesques a l'estil de Falla. Si el jove compositor s'emancipa de les seves adoracions pel Mestre andalús i per Strawinsky, el seu estré personal el pot dur molt lluny.

El "Concertone", de Mozart, en l'execució del qual es llüiren les germanes d'Aranyi, fou la clau del concert V, i una de les millors realitzacions de la temporada. Elles dues soles